

Droomcamping

‘Zijn we er al?’ vroeg Fenna voor de duizendste keer.

‘Nee, nog lang niet,’ gromde papa.

Fenna zuchtte. Haar spieren waren stijf van het lange zitten. Papa had vijf uur geleden al gezegd dat ze bijna bij de camping waren. “Bijna” betekende bij hem blijkbaar urenlang over kronkelige Italiaanse weggetjes rijden.

Fenna wierp een blik op haar tweelingbroer Mart. Die leek nergens last van te hebben. Hij had de afgelopen uren aan één stuk door zitten gamen.

Ze sloot haar ogen. Ze moest gewoon aan iets leuks denken. Misschien hielp dat. Denk aan iets leuks. Meteen gingen haar gedachten naar de kampioenswedstrijd. Ze had het winnende doelpunt gescoord. Ze was topscorer geworden. Ze was uitgeroepen tot de beste speler van haar competitie. Ze was op de schouders van de coach het veld over gedragen. Iedereen juichte.

Fenna voelde een enorme glimlach op haar gezicht komen. Misschien had er een scout langs de kant staan kijken... Misschien was ze wel ontdekt! Dan zou ze naar een grote club gaan. Ze zou prof worden. En dan... het Nederlands elftal en dan...

‘Stop! Hier moet je in! Links!’

Mama’s stem haalde Fenna hardhandig terug naar de achterbank van de auto. Ze opende haar ogen en zag dat papa de auto een smal landweggetje op stuurde. Al snel eindigde de weg bij een hoge rotswand.

‘Dit loopt dood,’ zei papa. Hij deed de motor uit. ‘Weet je zeker dat het hier is? Het ziet er niet echt uit als een camping.’

‘Dit is toch echt het goede adres,’ zei mama. Ze staaarde naar het schermpje van haar telefoon. Daarna wees ze op een bordje dat aan de zijkant van de weg stond. ‘Daar staat het. Dit is echt camping Sogno.’

‘Son-jo,’ verbeterde Fenna. ‘Zo spreek je dat woord uit. Niet Sogno, maar Son-jo.’

‘Hoe weet je dat nou weer?’ vroeg papa verbaasd. ‘Krijgen jullie soms ook Italië op school?’

‘Natuurlijk niet,’ antwoordde Fenna. ‘Maar ik weet zulke dingen gewoon. Ergens gelezen, waarschijnlijk.’

‘Waarschijnlijk,’ herhaalde papa grinnikend.

Fenna maakte haar gordel los en duwde Mart opzij zodat ze naar buiten kon kijken. Haar broer reageerde niet eens: hij zat als een zombie zijn game te spelen.

Fenna keek naar de plek waar hun camping zou moeten zijn. Ze zag alleen maar een grasveldje omringd door die hoge rotsige wanden.

‘Camping Sogno is uw droomcamping,’ las mama hardop voor vanaf haar telefoon. ‘De camping bevindt zich op een rustig gelegen plekje in het noorden van Italië.’

‘Het is wél rustig,’ zei papa. ‘Maar het is géén camping. Weet je zeker dat je goed gekeken hebt?’

Mama antwoordde hem met een grom: ‘Ik ben ook moe, Marco. We hebben de hele dag gereden.’

‘We zoeken wel een andere camping,’ zei papa. ‘Maar goed dat we nog niets betaald hebben.’ Hij startte de motor en keerde de auto.

‘Wacht!’ zei Fenna. ‘Ik zie iets. Ik zie een camping!’

‘Niet nu, Fenna,’ zei mama zuchtend. ‘We hebben nu even geen energie voor jouw fantasie, oké?’

‘Het is geen fantasie!’ riep Fenna boos. Haar stem sloeg over. Ze kon het zelf ook haast niet geloven. Maar door de achterraut van de auto zag ze nu toch echt een camping. Ze zag kampeerplekken met paaltjes voor de elektriciteit. In het midden was een stenen toiletgebouw verschenen. En in de hoek stond een kleine caravan. Het was een ouderwets houten ding. Zo’n zigeunerwagen die nog door een paard getrokken moest worden. Verder was het veld helemaal leeg. Maar het was een camping. Geen twijfel over mogelijk.

‘Kijk dan!’ riep Fenna.

Papa reageerde niet. Hij reed gewoon door.

‘Stop nou!’ schreeuwde Fenna nu.

Randy, die achter in de auto in zijn bench zat, begon te blaffen.

‘Randy ziet het ook!’ schreeuwde Fenna. ‘Daar is een camping!’

Mama draaide zich met een ruk om. ‘Fenna, nu is het...’ Verder kwam ze niet. Fenna zag hoe de mond van haar moeder open zakte.

‘Ma... Ma... Marco,’ stamelde mama. ‘Stop de auto!’

Papa opende de achterklep van de auto. Daarna deed hij het deurtje van Randy’s bench open. Het hondje sprong

meteen uit de auto, rende naar een boom, deed zijn poot omhoog en plaste.

‘Ik ga even kijken of daar misschien de beheerder is,’ zei mama. Ze liep in de richting van de zigeunercaravan.

Papa keek haar na. ‘Ik snap nog steeds niet hoe het kan,’ zei hij. ‘Ik zag eerst echt alleen maar een leeg grasveld.’

‘Je keek gewoon niet goed,’ zei Fenna. ‘Ik zie zulke dingen.’

‘Ja hoor,’ mopperde Mart. ‘Jij ziet zulke dingen. Jij bent natuurlijk weer de beste, hè?’

Fenna haalde haar schouders op. Ze was inderdaad in veel dingen de beste. Maar daar kon zij toch niets aan doen?

‘Opschepper,’ siste Mart.

Fenna gaf haar broer een duw. ‘Ik ben sowieso de sterkste.’

‘Mocht je willen!’ Mart duwde Fenna terug. ‘Ik ben en blijf de oudste!’

Fenna snoof. ‘Maar tien minuten, sukkel!’ Ze wilde weer een duw geven, maar papa hield haar tegen.

‘Even kappen, kabouters,’ zei hij. ‘Bewijs maar eens wie de sterkste is. Laten we een wedstrijdje doen. Wie van jullie kan jullie tent uit de auto tillen?’ Zijn blik bleef op Mart rusten.

‘Ik doe het wel,’ zei Fenna snel. Ze duwde Mart opzij en trok de opgevouwen tent uit de auto. Wow! Zwaar! Ze liet hem bijna uit haar handen vallen.

‘Moet ik je soms helpen, zusje?’ vroeg Mart dreinerig.

‘Anders tillen jullie hem samen,’ stelde papa voor.

‘Niet nodig,’ kreunde Fenna. Ze draaide zich met tent

en al om. Hoewel het al avond was, was het nog steeds ontzettend warm. Fenna voelde hoe het zweet op haar voorhoofd parelde. Met veel moeite tilde ze de tent over het grasveld.

‘Hierheen, Fenna!’ Mama zwaaide. Ze had een kampeerplek aan de rand van het veld uitgekozen.

Fenna liep naar haar toe en liet de tent op de grond vallen. Haar rug deed pijn en het zweet liep in straaltjes langs haar gezicht.

‘Schatje toch,’ zei mama. Ze veegde met haar T-shirt Fenna’s gezicht droog en zei: ‘Papa houdt van wedstrijdes. Maar je hoeft niet altijd de beste te zijn. Je bent goed zoals je bent. Soms is het zelfs beter om niet de beste te zijn.’

Fenna duwde haar moeders hand weg. Haar moeder kon soms zulke domme dingen zeggen. Het was goed, beter, best. Beter dan best bestond niet.

‘Mooi plekje, mam!’ Mart kwam aangerend met een klein koffertje. Randy volgde hem blaffend.

‘Inderdaad een mooie plek!’ Papa liet de grote familietent van zijn schouder glijden. ‘En heb je de beheerder nog gesproken?’

Mama schudde haar hoofd. ‘Die caravan is leeg. Niemand te zien.’

‘Dat wordt dan een lekker goedkope vakantie,’ zei papa met een grote grijns. ‘Alleen... hebben we wel elektriciteit?’

Mama knikte. 'Al gecheckt. Alles doet het gewoon. De toiletten en douches zijn trouwens ook heel mooi en schoon.' Er verscheen een diepe denkrimpel in haar voorhoofd. 'Ik vind het toch wel vreemd. Een verborgen camping én een verdwenen beheerder. Ik vraag me toch af...'

'Niet naar vragen en niet klagen,' zong papa. 'Geniet ervan en ontspan! Het is niet voor niets een *droomcamping*.' Hij gaapte uitgebreid. 'Over dromen gesproken. Ik kan niet wachten om straks naar dromenland te vertrekken...'

De oude caravan

Fenna werd midden in de nacht wakker. Ze hoorde iets. Muziek. Het was zacht, maar ze hoorde het duidelijk.

Fenna ging overeind zitten. ‘Mart,’ fluisterde ze, ‘hoor jij ook muziek?’

Haar broer gromde iets onverstaanbaars en rolde zich om.

Fenna wilde weer gaan liggen toen ze het opeens merkte. Randy was weg! Zijn mandje dat aan hun voeteneinde stond was leeg. Nu zag ze ook dat de rits van de tent een stukje openstond.

Misschien is Randy gewoon even plassen, dacht ze. Ze schudde haar hoofd. Dat geloofde ze niet. Het voelde alsof er iets mis was. Er was iets met Randy... En waar kwam die muziek vandaan?

Fenna ritste haar slaapzak open, deed snel haar kleren aan en kroop uit de tent. Wat was het hier donker, zeg. Gelukkig wierp de halve maan nog wat licht op de camping. Ze zag de zigeunerwagen staan. Het leek wel of die muziek daarvandaan kwam. Muziek en stemmen. Alsof er een feestje was. Maar hoe kon dat? Mama had toch gezegd dat dat ding leeg was? Er brandde ook geen enkel lichtje. Hoe kon dat geluid dan uit die caravan komen?

‘Wat is er aan de hand?’

Fenna’s hart sloeg een slag over. Ze had Mart helemaal niet horen aankomen.

‘Waarom ben je wakker?’ vroeg hij gapend.

‘Randy is weg,’ antwoordde Fenna.

‘Weet je het zeker?’ vroeg Mart. ‘Hij moest vast plassen of zo.’

Fenna schudde haar hoofd. ‘Waar is hij dan?’

Mart wreef in zijn ogen en keek de camping rond. ‘Eehh...’

‘Dat bedoel ik,’ zei Fenna. ‘En dan is er ook nog die muziek.’

‘Muziek?’ herhaalde Mart verbaasd.

‘Hoor je dat dan niet?’ vroeg Fenna. ‘Muziek en stemmen. Het komt uit de richting van die zigeunerwagen.’

Mart keek haar met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Voel je je wel lekker, Fenna? Het is hier doodstil, hoor.’

Fenna snoof. ‘Mijn gehoor is gewoon een stuk beter dan dat van andere mensen.’

‘Ja hoor,’ sneerde Mart, ‘jij bent natuurlijk overal de beste in. De beste van de klas. De beste van je team. En nu ben je zeker ook nog de beste in horen?’

Fenna schudde haar hoofd. ‘Honden zijn het beste in horen,’ dacht ze hardop. ‘Randy heeft natuurlijk ook die muziek gehoord. Daarom is hij naar buiten gegaan. Daarom is hij... kom mee!’

‘Wacht even,’ zei Mart. Hij ging de tent in en trok vlug zijn spijkerbroek aan.

Fenna ging voorop naar de zigeunerwagen. Met elke stap dichterbij werd het geluid harder. Het klonk niet als een tv of radio of zo. Dit klonk echt. Ze hoorde minstens honderd feestende mensen. Dat paste toch nooit in die caravan? ‘Hoor je het nu wél?’

Mart keek haar aan alsof ze opeens in een andere taal sprak. ‘Waar heb je het over?’

‘Die muziek!’ zei Fenna. ‘Hoe kun je dat nou niet horen? Het is heel hard.’

Mart schudde zijn hoofd. Hij had een bezorgde blik in zijn ogen. ‘Misschien moeten we papa en mama nu maar wakker maken. Volgens mij ben jij namelijk...’

‘Er is niets met mij,’ onderbrak Fenna hem. ‘Het ligt aan jou! Jij bent gewoon zo doof als een bejaarde opa-kwartel.’

Plotseling hoorde ze iets boven de muziek en stemmen uit komen. Geblaf! Randy?

Het kwam rechtstreeks uit de zigeunerwagen.

‘De deur staat open!’ zei Fenna.

‘Wacht!’ riep Mart. ‘Je kunt niet zomaar...’

Voordat Mart verder kon praten, was Fenna al het trapje opgelopen. Ze keek door de kier naar binnen. Er was helemaal niets te zien. Maar het geluid was alleen nog maar harder geworden. Weer hoorde ze geblaf. Ze wist het nu zeker. Randy was daarbinnen.

Ze duwde de deur helemaal open. De caravan was leeg. In de duisternis zag ze de omtrek van een bed en een tafel met een stoel. Maar er was geen mens te zien. Waar kwam dat feestgeluid dan vandaan? En waar was Randy?

Fenna ging naar binnen.

‘Doe dat nou niet,’ smeekte Mart van buiten.

‘Het is veilig, hoor!’ riep Fenna. ‘Er is niemand.’

Ze hoorde dat Mart het krakende trapje opkwam. Voorzichtig stapte hij naast haar de caravan in.

‘Geen Randy,’ zei hij zacht. ‘Zullen we weer naar buiten...’